РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

6 септември 2011 година *

По дело C-108/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunale di Venezia (Италия) с акт от 4 януари 2010 г., постъпил в Съда на 26 февруари 2010 г., в рамките на производство по дело

Ivana Scattolon

срещу

Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н J.N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н J.-C. Bonichot, г-н J.-J. Kasel и г-н D. Šváby, председатели на състави, г-н G. Arestis, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič (докладчик), г-жа C. Toader и г-н M. Safjan, съдии,

* Език на производството: италиански.

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-жа A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 февруари 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-жа Scattolon, от адв. N. Zampieri, адв. A. Campesan и адв. V. De Michele, avvocati,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н L. D'Ascia, avvocato dello Stato,

— за Европейската комисия, от г-жа C. Cattabriga и г-н J. Enegren, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 5 април 2011 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 77/187/ЕИО на Съвета от 14 февруари 1977 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на

работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от стопански дейности (ОВ L 61, стр. 26), на Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности (ОВ L 82, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 20), както и на общите принципи на правото.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Scattolon и Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca (Министерство на образованието, университетската дейност и научните изследвания, наричано по-нататък „Министерството“) по повод непризнаването на прослуженото от г-жа Scattolon време в община Scorzè — нейния първоначален работодател, при прехвърлянето ѝ в рамките на Министерството.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Първоначалната редакция на член 1, параграф 1 от Директива 77/187 гласи:

„Настоящата директива се прилага към прехвърлянията на предприятия, стопански дейности или части от стопански дейности на друг работодател в резултат на договорно прехвърляне или сливане.“ [неофициален превод]“

4 Съгласно член 2 от тази директива „прехвърлител“ означава физическо или юридическо лице, което поради прехвърляне по смисъла на член 1, параграф 1 от нея престава да бъде работодател, а „приобретател“ означава физическо или юридическо лице, което поради такова прехвърляне става работодател.

5 Член 3, параграфи 1 и 2 от Директива 77/187 гласят:

„1. Правата и задълженията на прехвърлителя във връзка със съществуващите към датата на прехвърлянето трудови договори или трудови правоотношения по смисъла на член 1, параграф 1 се прехвърлят на приобретателя по силата на прехвърлителната сделка.

[…]

2. След извършване на прехвърлянето по смисъла на член 1, параграф 1 приобретателят продължава да спазва условията на всеки колективен трудов договор по същия начин, както те са били приложими към прехвърлителя по силата на този колективен трудов договор, до датата на прекратяване или изтичане на срока на колективния трудов договор или до датата на влизане в сила или на прилагане на друг колективен трудов договор.

Държавите членки могат да ограничат периода за спазване на тези условия с уговорката, че периодът не може да бъде по-кратък от една година.“ [неофициален превод]

6 Член 4 от Директива 77/187 предвижда:

„1. Прехвърлянето на предприятието, стопанската дейност или частта от стопанската дейност само по себе си не представлява основание за уволнения от прехвърлителя или приобретателя. Тази разпоредба не засяга уволненията по

икономически, технически или организационни причини, които налагат промени в работната сила.

[…]

2. Ако трудовият договор или трудовото правоотношение се прекратява, поради това че прехвърлянето по смисъла на член 1, параграф 1 предполага съществени промени в условията на труд в ущърб на работника, работодателят се счита за отговорен за прекратяването на трудовия договор или трудовото правоотношение.“ [неофициален превод]“

7 След влизането в сила на Директива 98/50/ЕО на Съвета от 29 юни 1998 година за изменение на Директива 77/187 (ОВ L 201, стр. 88), срокът за транспониране на която, предоставен на държавите членки, изтича на 17 юли 2001 г., член 1, параграф 1 от Директива 77/187 има следния текст:

„а) Настоящата директива се прилага към всички прехвърляния на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности на друг работодател в резултат на договорно прехвърляне или сливане;

б) Съгласно буква а) и следващите разпоредби на настоящия член по смисъла на настоящата директива прехвърляне е налице, когато има прехвърляне на стопански субект, който запазва своята идентичност, което означава организирано групиране на ресурси с цел извършване на стопанска дейност, независимо от това дали дейността е основна или спомагателна;

в) Настоящата директива се прилага към публични и частни предприятия, които извършват стопанска дейност, независимо дали са създадени със стопанска или нестопанска цел. Административното преобразуване на публични административни органи или прехвърлянето на административни функции между публични административни органи не се смята за прехвърляне по смисъла на настоящата директива.“ [неофициален превод]

8 Поради съображения за кодификация Директива 77/187, изменена с Директива 98/50, е отменена с Директива 2001/23.

9 Текстът на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23 съответства на член 1, параграф 1 от Директива 77/187, изменена с Директива 98/50. Определенията на понятията „прехвърлител“ и „правоприемник“, съдържащи се в Директива 2001/23, по същество са идентични с тези по член 2 от Директива 77/187.

10 Що се отнася до член 3 от Директива 2001/23, параграфи 1 и 3 от него в основни линии съответстват на параграфи 1 и 2 от член 3 от Директива 77/187. От своя страна, член 4 от Директива 2001/23 съответства на член 4 от Директива 77/187.

Национална правна уредба

Член 2112 от италианския граждански кодекс

11 В Италия прилагането на Директива 77/187 и впоследствие на Директива 2001/23 се обезпечава по-специално от член 2112 от Гражданския кодекс, според който „[п]ри прехвърляне на предприятие трудовото правоотношение се запазва при приобретателя и работникът запазва всички произтичащи от него права. […] Приобретателят е задължен да прилага […] колективните трудови договори […], които са били в сила към датата на прехвърлянето, до тяхното изтичане, освен ако не са заменени от други колективни трудови договори, които се прилагат в предприятието на приобретателя“.

Член 8 от Закон № 124/99 и министерските декрети за неговото прилагане

12 До 1999 г. спомагателните услуги в италианските обществени училища, изразяващи се по-специално в почистване и поддръжката на помещения, както и в административно подпомагане, отчасти се осигуряват с помощта на административния, техническия и помощен персонал (АТП) на държавата, докато друга част от тях се осигурява от местните органи, например общините. Местните органи обезпечават тези функции или с помощта на своя административен, технически и помощен персонал (наричан по-нататък „персоналът АТП на местните органи“), или чрез сключването на договори с частни предприятия.

13 Персоналът АТП на местните органи получава възнаграждение въз основа на националния колективен трудов договор — сектор на регионите и местните автономии (Contratto collettivo nazionale di Lavoro — Regioni Autonomie locali, наричан по-нататък „CCNL за персонала на местните органи“). Обратно, персоналът АТП на държавата, нает в обществените училища, получава възнаграждение въз основа на националния колективен трудов договор в училищния сектор (Contratto collettivo nazionale di Lavoro della Scuola, наричан по-нататък „CCNL в училищния сектор“).

14 Закон № 124 за приемането на спешни разпоредби в областта на училищния персонал (legge n. 124 disposizioni urgenti in materia di personale scolastico) от 3 май 1999 г. (GURI, бр. 107 от 10 май 1999 г., наричан по-нататък „Закон № 124/99“) предвижда прехвърлянето, от 1 януари 2000 г., на персонала АТП на местните органи, нает в обществените училища, в списъците на персонала АТП на държавата.

15 В това отношение член 8, параграфи 1 и 2 от Закон № 124/99 гласи:

„1. Персоналът АТП на държавните заведения и училища […] е на издръжка на държавата. Разпоредбите, предвиждащи предоставянето на такъв персонал от страна на общините и провинциите, се отменят.

2. Посоченият в параграф 1 персонал, нает от местните органи и изпълняващ длъжност в държавни учебни заведения към датата на влизане в сила на настоящия закон, се прехвърля в списъците на персонала АТП на държавата и се включва в професионалните квалификации и професионалните профили, съответстващи на изпълняването на дейностите, характерни за тези профили. Членовете на персонала, за чиято квалификация и профил липсва съответствие в рамките на персонала АТП на държавата, могат да направят избор в полза на своя първоначален местен орган в срок от три месеца от влизането в сила на настоящия закон. В правен и икономически аспект на този персонал се признават прослуженото в първоначалния местен орган време, както и правото на запазване на мястото на упражняване на неговите функции, на първо време, ако е налице такава длъжност."

16 Закон № 124/99 се прилага с декрет относно прехвърлянето на персонала АТП от местните органи към държавата по смисъла на член 8 от Закон № 124/99 (decreto trasferimento del personale ATA dagli enti locali allo Stato, ai sensi dell'art. 8 della legge 3 maggio 1999, n. 124) от 23 юли 1999 г. (GURI, бр. 16 от 21 януари 2000 г., стр. 28, наричан по-нататък „Министерски декрет от 23 юли 1999 г."). Член 3 от този декрет гласи следното:

„[…]

С декрет […] се установяват критериите за включване в училищния сектор, предназначени за привеждане на третирането на въпросния персонал в съответствие с това в разглеждания сектор по отношение на възнаграждението, допълнителните елементи от заплатата и признаването — в правен и икономически аспект, както и с оглед на отражението върху прогнозното управление — на прослуженото в местните органи време след сключването на колективен трудов договор […] между [Agenzia per la rappresentanza negoziale delle pubbliche amministrazioni (Агенцията за представителство на публичните

административни органи), наричана по-нататък „ARAN“] и профсъюзните организации […].“

17 Член 9 от Министерския декрет от 23 юли 1999 г. гласи:

„От 24 май 1999 г. държавата става правоприемник на местните органи по сключените и евентуално впоследствие подновени от тях договори в частта, осигуряваща функциите АТП в полза на държавните училища, вместо да наема свои служители. […] Без да се засяга извършването на дейностите на третите лица, ангажирани […] по силата на действащите правни разпоредби, държавата става правоприемник по договорите, сключени от местните органи с предприятията […] по отношение на функциите АТП, които по закон местните органи са задължени да изпълняват вместо държавата. […]“

18 Договорът между ARAN и профсъюзните организации, предвиден в член 3 от Министерски декрет от 23 юли 1999 г., е подписан на 20 юли 2000 г. и е одобрен с Министерски декрет за одобрение на договора от 20 юли 2000 г. между ARAN и представителите на профсъюзните организации и конфедерации относно критериите за включване на бившия персонал на местните органи, прехвърлен в училищния сектор (decreto recepimento dell'accordo ARAN — Rappresentanti delle organizzazioni e confederazioni sindacali in data 20 luglio 2000, sui criteri di inquadramento del personale già dipendente degli enti locali e transitato nel comparto scuola) от 5 април 2001 г. (GURI, бр. 162 от 14 юли 2001 г., наричан по-нататък „Министерски декрет от 5 април 2001 г.“).

19 Въпросният договор гласи следното:

„Член 1

Приложно поле

Настоящият договор се прилага, считано от 1 януари 2000 г., по отношение на наетия персонал на местните органи, прехвърлен в училищния сектор по силата на член 8 от [Закон № 124/99] и […] на Министерски декрет […] от 23 юли 1999 г. […].

Член 2

Договорен режим

1. Считано от 1 януари 2000 г., [CCNL за персонала на местните органи] вече не се прилага за персонала, засегнат от настоящия колективен трудов договор […]; от тази дата въпросният персонал попада в обхвата на [CCNL в училищния сектор], в това число по отношение на всички елементи, свързани с допълнителната заплата, освен ако в следващите членове се предвижда друго.

[…]

Член 3

Класиране и възнаграждение

1. Работниците, посочени в член 1 от настоящия договор, се класират, по скалата за възнагражденията, на равнището на заплащане, съответстващо на професионалните квалификации в училищния сектор […] съгласно следните условия и ред. На тези работници се признава […] равнище на заплащане в размер, равен на или непосредствено по-нисък от годишното им трудово възнаграждение към

31 декември 1999 г., образувано от заплатата и индивидуалните възнаграждения за прослужено време, както и, за онези лица, които се ползват от това — [от обезщетенията, предвидени в CCNL за персонала на местните органи]. Евентуалната разлика между размера на възнаграждението, дължимо съгласно класирането, и възнаграждението, получавано от работника към 31 декември 1999 г., както е посочено по-горе, му се изплаща индивидуално и произвежда действие, при изтичане на съответния срок, за целите на преминаването към следващото равнище на възнаграждение. Персоналът, засегнат от настоящия договор, получава специалното допълнително обезщетение в размера, приложим към 31 декември 1999 г., ако то е по-високо от полагащото се за съответната квалификация в училищния сектор. […]

[…]

Член 9

Основно възнаграждение и допълнителна заплата

1. От 1 януари 2000 г. всички разпоредби от финансово естество на [CCNL в училищния сектор] се прилагат за посочения в настоящия договор персонал при условията и реда, предвидени във въпросния CCNL.

2. От 1 януари 2000 г. на посочения в настоящия договор персонал временно се признава допълнително индивидуално възнаграждение в съответствие с брутните размери, фигуриращи в таблицата […], приложена към [CCNL в училищния сектор]. […]

[…]“

20 Тази правна уредба поражда спорове, отнесени до съда от членове на прехвърления персонал АТП, които искат пълно признаване на прослуженото от тях време в местните органи. В това отношение те изтъкват, че критериите, приети в рамките на договора, одобрен с Министерския декрет от 5 април 2001 г., водят, от момента на включването им в персонала АТП на държавата, до класирането им и до определяне на тяхното възнаграждение като на персонала АТП на държавата, който е с по-малко прослужено време. Съгласно доводите им член 8 от Закон № 124/99 налага запазването, за всеки член на прехвърления персонал АТП, на прослуженото време в местните органи, така че всеки от тези членове трябва да получава след 1 януари 2000 г. възнаграждението, което получава член на персонала АТП на държавата със същото прослужено време.

21 Тези съдебни спорове завършват с редица решения, постановени през 2005 г. от Corte suprema di cassazione (Касационния съд), в които последният по същество уважава споменатите доводи.

Закон № 266/2005

22 С одобряването на изменение, инициирано от италианското правителство, италианският законодател включва в член 1 от Закон № 266/2005 относно разпоредбите, свързани с приемането на годишния и многогодишния държавен бюджет (Закон за бюджета за 2006 г.) (legge n. 266/2005 disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale delle Stato (legge finanziaria 2006) от 23 декември 2005 г. (Редовна притурка към GURI, бр. 302 от 29 декември 2005 г., наричан понататък „Закон № 266/2005“) параграф 218, който гласи:

„Член 8, параграф 2 от [Закон № 124/99] трябва да се разбира в смисъл, че персоналът на местните органи, прехвърлен в структурите на [персонала АТП] на държавата, е включен в съответните функционални квалификации и

професионални профили на държавната служба въз основа на общия размер на получаваните от него средства към момента на прехвърляне, като му се предоставя равнище на заплащане в размер, равен или непосредствено по-нисък от годишното трудово възнаграждение, което е получавал към 31 декември 1999 г., образувано от заплатата, индивидуалното обезщетение за прослужено време, както и от евентуалните обезщетения, ако има такива, предвидени в [CCNL за персонала на местните органи], действащ към датата на преминаване в държавната администрация. Евентуалната разлика между размера в равнището на заплащане при постъпване и годишното трудово възнаграждение, получавано от въпросния персонал към 31 декември 1999 г. [...], се изплаща ad personam и се счита, че трябва да послужи, след натрупване на необходимото време, за достигане на следващото равнище на заплащане. Независимо от това се зачитат съдебните решения, постановени към датата на влизане в сила на настоящия закон."

23 Няколко юрисдикции сезират Corte costituzionale (Конституционния съд) с въпроси относно съответствието на член 1, параграф 218 от Закон № 266/2005 с италианската конституция, и по-специално с нормата относно независимостта на съдебната власт, която забранява намесата на законодателя в запазената за Corte suprema di cassazione функция по еднакво тълкуване на закона.

24 С Решение от 18 юни 2007 г., както и с последващи определения Corte costituzionale решава, че член 1, параграф 218 от Закон № 266/2005 не съдържа твърдените нарушения на общи принципи на правото. Той по-специално приема, че тази разпоредба не е новаторска в сравнение с член 8, параграф 2 от Закон № 124/99 и улеснява преминаването на персонала АТП на местните органи към държавата, който се намира в различно положение от това на вече включения в списъците на държавата персонал към момента на прехвърляне.

25 През 2008 г. Corte suprema di cassazione отправя нов въпрос до Corte costituzionale относно конституционосъобразността на Закон № 266/2005 с оглед на принципа на ефективна съдебна защита, закрепен в член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“).

26 С Решение от 16 ноември 2009 г. Corte costituzionale постановява, че член 1, параграф 218 от Закон № 266/2005 не накърнява споменатия принцип. Той по-специално приема, че тази разпоредба съдържа един възможен прочит на член 8, параграф 2 от Закон № 124/99 и следователно не изменя неблагоприятно придобитото субективно право.

27 През 2008 г. и 2009 г. пред Европейския съд по правата на човека са подадени три жалби от членове на персонала АТП на местните органи, които са били прехвърлени в рамките на Министерството, и в тези жалби се твърди, че с приемането на член 1, параграф 218 от Закон № 266/2005 Италианската република е нарушила член 6 от ЕКПЧ и член 1 от Допълнителния протокол към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. С Решение от 7 юни 2011 г. посоченият съд уважава тези жалби (ЕСПЧ, Решение по дело Agrati и др./Италия).

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

28 Г-жа Scattolon, наета от община Scorzè на 16 май 1980 г. като портиер в държавните училища, до 31 декември 1999 г. работи в това качество като член на персонала АТП на местните органи.

29 От 1 януари 2000 г. в приложение на член 8 от Закон № 124/99 тя е прехвърлена в държавните служби с персонал АТП.

30 В приложение на Министерския декрет от 5 април 2001 г. г-жа Scattolon е класирана по скала за заплащане, отговаряща в споменатите служби на девет години прослужено време.

31 След като при това положение не са ѝ признати прослужените в община Scorzè 20 години и като счита, че поради това търпи значително намаляване на своето възнаграждение, с искова молба, подадена на 27 април 2005 г., г-жа Scattolon сезира Tribunale di Venezia, за да ѝ се признае изцяло споменатото прослужено време и в резултат от това да бъде класирана в степента, която за персонала АТП на държавата съответства на прослужено време от 15 до 20 години.

32 Вследствие на приемането на член 1, параграф 218 от Закон № 266/2005 Tribunale di Venezia спира производството и препраща на Corte costituzionale въпроса относно съвместимостта на тази разпоредба, по-специално с принципите на правна сигурност и на ефективна съдебна защита. С Определение от 9 юни 2008 г., позовавайки се на своето решение от 18 юни 2007 г., този съд постановява, че споменатият член 1, параграф 218 не е опорочен от твърдените нарушения на общи принципи на правото.

33 При тези условия Tribunale di Venezia решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли [Директива 77/187] и/или [Директива 2001/23], или друга приложима правна уредба [на Съюза] да се тълкуват в смисъл, че се прилагат за случай на прехвърляне на персонал, натоварен със спомагателните услуги по почистване и поддръжка на държавни училищни сгради от местните

публични органи (общини и провинции) към държавата, когато прехвърлянето води до правоприемство не само в дейността и отношенията с целия нает персонал (портиери), но и по всички договори за възлагане на обществени поръчки, сключени с частни предприятия за осигуряването на тези услуги?

2) Трябва ли запазването на трудовото правоотношение по смисъла на член 3, параграф 1, първа алинея от Директива [77/187] (възпроизведена с [Директива 98/50] […] в [Директива 2001/23]) да се тълкува в смисъл, че при определянето на размера на свързани с прослуженото време парични престации при приобретателя трябва да се отчетат всички години на работа на прехвърления персонал, включително в служба на прехвърлителя?

3) Трябва ли член 3 от [Директива 77/187] и/или [директиви 98/50 и 2001/23] да се тълкуват в смисъл, че правата на работника, които се прехвърлят на приобретателя, включват и предимствата, придобити от работника при прехвърлителя, като прослуженото време, когато са свързани с правото на парични вземания по силата на колективен трудов договор, действащ в предприятието приобретател?

4) Действащите основни принципи на правото [на Съюза] относно правната сигурност, защитата на оправданите правни очаквания, равенството на страните в процеса, ефективната съдебна защита, правото на независим съд, и по-общо правото на справедлив процес, гарантирани от [член 6 ДЕС] във връзка с член 6 от [ЕКПЧ] и с член 46, член 47 и член 52, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прокламирана в Ница на 7 декември 2000 г., и възпроизведени в Договора от Лисабон, трябва ли да се тълкуват в смисъл, че не допускат приемането от страна на италианската държава, след значителен период от време (пет години), на разпоредба за автентично тълкуване, която се различава от подлежащия на тълкуване текст и противоречи на постоянното тълкуване от страна на органа, осигуряващ единното тълкуване на закона, и която освен това е релевантна за произнасянето по спорове, страна по които е самата италианска държава?“

Производство пред Съда

34 С писмо от 9 юни 2011 г. с оглед на Решение по дело Agrati и др./Италия, посочено по-горе, ищцата в главното производство иска възобновяване на устната фаза на производството.

35 В тази връзка следва да се напомни, че по силата на постоянната практика на Съда последният може служебно или по предложение на генералния адвокат, както и по искане на страните, да разпореди възобновяване на устната фаза на производството в съответствие с член 61 от своя процедурен правилник, ако счита, че делото не е достатъчно изяснено или че трябва да бъде решено въз основа на довод, който страните не са разисквали (вж. по-специално Решение от 14 декември 2004 г. по дело Swedish Match, C-210/03, Recueil, стр. I-11893, точка 25, Решение от 26 юни 2008 г. по дело Burda, C-284/06, Сборник, стр. I-4571, точка 37 и Решение от 17 март 2011 г. по дело AJD Tuna, C-221/09, Сборник, стр. I-1655, точка 36).

36 В случая Съдът счита, че разполага с всички необходими доказателства, за да отговори на преюдициалното запитване, което не трябва да се реши въз основа на довод, който страните не са разисквали пред него.

37 Следователно искането на ищцата в главното производство за провеждане на ново съдебно заседание, както и искането ѝ, направено при условията на евентуалност, да ѝ бъде разрешено да представи допълнително писмено становище не следва да се уважат.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

38 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали поемането от публичен орган на държава членка на персонала, нает от друг публичен орган и натоварен с предоставянето в училища на спомагателни услуги, представлява „прехвърляне на предприятие“ по смисъла на правната уредба на Съюза за гарантиране на правата на работниците и служителите.

39 Тъй като на благоприятните последици от тази правна уредба могат да се позовават единствено лицата, които в съответната държава членка се ползват от закрила като работници и служители на основание националното трудовоправно законодателство (вж. по-специално Решение от 10 декември 1998 г. по дело Hidalgo и др., C-173/96 и C-247/96, Recueil, стр. I-8237, точка 24 и Решение от 14 септември 2000 г. по дело Collino и Chiappero, C-343/98, Recueil, стр. I-6659, точка 36), в самото начало е важно да се отбележи, че съгласно констатациите на запитващата юрисдикция, които не са оспорени от италианското правителство, персоналът АТП, нает в обществените училища в Италия, се ползва от такава закрила. Оттук следва, че ищцата в главното производство има право да черпи благоприятни последици от правната уредба на Съюза за гарантиране на правата на работниците и служителите, при положение че конкретно изброените в нея условия за прилагане са изпълнени.

40 Също в началото следва да се установи, че поемането на споменатия персонал настъпва на 1 януари 2000 г., а именно преди изтичането на определения за държавите членки срок за транспониране на Директива 98/50 и преди приемането на Директива 2001/23. Оттук следва, че отправеният от запитващата юрисдикция въпрос трябва да се изследва с оглед на Директива 77/187 в първоначалната ѝ редакция (вж. по аналогия Решение от 20 ноември 2003 г. по дело Abler и др., C-340/01, Recueil, стр. I-14023, точка 5 и Решение от 9 март 2006 г. по дело Werhof, C-499/04, Recueil, стр. I-2397, точки 15 и 16).

41 Съгласно член 1, параграф 1 от споменатата редакция на Директива 77/187 последната се е прилагала „към прехвърлянията на предприятия, стопански дейности или части от стопански дейности на друг работодател в резултат на договорно прехвърляне или сливане“ [неофициален превод]. Поради това следва да се провери дали поемането от публичен орган на държава членка на персонала, нает от друг публичен орган и натоварен с дейности като разглежданите в главното производство, разкрива наличието на всички елементи, упоменати в тази разпоредба.

По наличието на „предприятие“ по смисъла на Директива 77/187

42 Понятието „предприятие“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 77/187 включва всеки трайно организиран стопански субект, независимо от неговото правно положение и начин на функциониране. Такъв субект е всяко групиране на хора и средства, което позволява извършването на стопанска дейност с определена цел и е достатъчно организирано и самостоятелно (Решение от 10 декември 1998 г. по дело Hernández Vidal и др., C-127/96, C-229/96 и C-74/97, Recueil, стр. I-8179, точки 26 и 27, Решение от 26 септември 2000 г. по дело Mayeur, C-175/99, Recueil, стр. I-7755, точка 32 и Решение по дело Abler и др., посочено по-горе, точка 30; вж. също по отношение на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23 Решение от 13 септември 2007 г. по дело Jouini и др., C-458/05, Сборник, стр. I-7301, точка 31 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело UGT-FSP, C-151/09, Сборник, стр. I-7591, точка 26).

43 Понятието „икономическа дейност“, съдържащо се в определението, припомнено в предходната точка, включва всяка дейност, която се изразява в предлагане на стоки или услуги на определен пазар (Решение от 25 октомври 2001 г. по дело Ambulanz Glöckner, C-475/99, Recueil, стр. I-8089, точка 19, Решение от 24 октомври 2002 г. по дело Aéroports de Paris/Комисия, C-82/01 P, Recueil, стр. I-9297, точка 79 и Решение от 10 януари 2006 г. по дело Cassa di Risparmio di Firenze и др., C-222/04, Recueil, стр. I-289, точка 108).

44 По принцип от квалификацията като икономическа дейност са изключени дейностите, свързани с упражняване на властнически правомощия (вж. по-специално Решение от 1 юли 2008 г. по дело MOTOE, C-49/07, Сборник, стр. I-4863, точка 24 и цитираната съдебна практика, както и по отношение на Директива 77/187 Решение от 15 октомври 1996 г. по дело Henke, C-298/94, Recueil, стр. I-4989, точка 17). Обратно, като икономическа дейност се квалифицират услуги, които, без да са свързани с упражняването на властнически правомощия, се осигуряват в обществен интерес, с нестопанска цел, и са в конкуренция с предлаганите от оператори, преследващи стопанска цел (вж. в това отношение Решение от 23 април 1991 г. по дело Höfner и Elser, C-41/90, Recueil, стр. I-1979, точка 22, Решение по дело Aéroports de Paris/Комисия, посочено по-горе, точка 82 и Решение по дело Cassa di Risparmio di Firenze и др., посочено по-горе, точки 122 и 123).

45 В случая, както следва от член 8 от Закон № 124/99, групата работници и служители, поети от държавата, се състои от персонала АТП на местните органи, нает в обществените училища. От материалите по делото се вижда също, че дейностите на този персонал се състоят в осигуряването на спомагателни услуги за нуждите на училищата с цел осъществяване на образователната им функция при оптимални условия. Тези услуги са свързани по-специално с почистване и поддръжка на помещенията, както и с помощни административни функции.

46 От изложените от запитващата юрисдикция факти, както и от член 9 от Министерския декрет от 23 юли 1999 г. се вижда, че споменатите услуги в някои случаи са възложени на частни икономически оператори по силата на договори. Като цяло е безспорно, че тези услуги не са свързани с упражняването на властнически правомощия.

47 В този смисъл се оказва, че дейностите, упражнявани от работниците и служителите, за които се прилага прехвърлянето, разглеждано в главното производство, са икономически по характер по смисъла на посочената по-горе съдебна практика и преследват определена цел, състояща се в техническото и административно обезпечаване на училищата. Като цяло е безспорно, че персоналът АТП се разглежда като организирано групиране на наети лица.

48 С оглед на припомнената в точка 42 от настоящото решение съдебна практика и писменото становище на италианското правителство, следва още да се провери, първо — дали квалифицирането на съответния персонал като „предприятие“ се поставя под съмнение поради липсата на активи, второ — дали тази група работници и служители е достатъчно самостоятелна, за да се квалифицира като „икономически субект“, а следователно и като предприятие, и трето — дали има някакво значение, че споменатите работници и служители са част от публичната администрация.

49 Що се отнася, на първо място, до липсата на активи, Съдът многократно е приемал, че в някои сектори дейността зависи основно от работната сила. Поради това организираното групиране на работници и служители, въпреки липсата на значителни материални или нематериални активи, може да представлява икономически субект по смисъла на Директива 77/187 (вж. по-специално, що се отнася до услуги по почистване, Решение по дело Hernández Vidal и др., посочено по-горе, точка 27 и Решение по дело Hidalgo и др., посочено по-горе, точка 26; вж. също по отношение на Директива 2001/23 Решение от 20 януари 2011 г. по дело CLECE, C-463/09, Сборник, стр. I-95, точка 39).

50 Тази съдебна практика може да се пренесе към разглежданото по главното производство положение, след като никоя от дейностите, упражнявани от съответната група работници и служители, не изглежда да се нуждае от наличието на значителни активи. Квалифицирането на групата работници и служители като икономически субект следователно не би могло да се изключи поради факта, че — освен персонала — този субект не включва материални или нематериални активи.

51 Що се отнася, на второ място, до въпроса дали група работници и служители като разглежданата в главното производство е достатъчно самостоятелна, следва да се напомни, че в контекста на правната уредба на Съюза относно гарантирането на правата на работниците и служителите понятието самостоятелност се отнася до правомощията, предоставени на ръководителите на съответната група работници и служители, да организират относително свободно и независимо работата в рамките на посочената група, и по-специално до правомощията по даване на разпореждания и инструкции, по поставяне на задачи на подчинените работници и служители, принадлежащи към тази група, без пряка намеса от страна на други организационни структури на работодателя (вж. в това

отношение Решение по дело UGT-FSP, посочено по-горе, точки 42 и 43). Макар действително наличието на достатъчно самостоятелен субект да не се обезсилва от налагането на точно определени задължения на посочената група работници и служители от работодателя, който следователно упражнява значително по обхват влияние върху дейността ѝ, трябва все пак посочената група да притежава известна свобода при организацията и изпълнението на функциите си (вж. в този смисъл Решение по дело Hidalgo и др., посочено по-горе, точка 27).

52 В настоящия случай изглежда, освен ако запитващата юрисдикция установи друго в резултат от проверката си, че персоналът АТП на местните органи, нает в училищата, представлява в рамките на администрацията на местните органи субект, който относително свободно и независимо може да организира и изпълнява функциите си посредством по-специално разпореждания и инструкции, дадени от членовете на посочения персонал АТП, на които са поверени задължения по осъществяване на съгласуване и управление.

53 Що се отнася, на трето и последно място, до включването в публичната администрация на прехвърления персонал и неговите дейности, следва да се напомни, че това обстоятелство само по себе си не би могло да изведе този субект извън приложното поле на Директива 77/187 (вж. в този смисъл Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, точки 33 и 35). Противоположният извод би бил в разрез с цитираната в точка 42 от настоящото решение съдебна практика, съгласно която всяко достатъчно организирано и самостоятелно групиране на хора и средства, което позволява извършването на стопанска дейност с определена цел, представлява „предприятие“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 77/187, независимо от неговото правно положение и начин на финансиране.

54 Макар да е вярно, както подчертава италианското правителство, че Съдът изключва от приложното поле на Директива 77/187 „преобразуването на структури на публичната администрация“ и „прехвърлянето на административни отговорности между публични административни органи“ и впоследствие това

изключение е закрепено в член 1, параграф 1 от тази директива в редакцията ѝ, произтичаща от Директива 98/50, както и в член 1, параграф 1 от Директива 2001/23, това не променя факта, както Съдът вече е отбелязал и както напомня генералният адвокат в точки 46—51 от своето заключение, че обхватът на тези изрази се ограничава до случаите, при които се прехвърлят дейности, свързани с упражняването на властнически правомощия (Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, точки 31 и 32 и цитираната съдебна практика).

55 От материалите по делото действително е видно, че поемането на персонала АТП на местните органи от Министерството е част от преобразуване на публичната администрация в Италия. Въпреки това, далеч без да постановява, че всяко прехвърляне, свързано със или включено в преобразуване на публичната администрация, трябва да се изключи от приложното поле на Директива 77/187, Съдът само уточнява в практиката, на която се позовава италианското правителство, че преобразуването на публични административни структури и прехвърлянето на административни отговорности между публични административни органи не представляват сами по себе си прехвърляне на предприятие по смисъла на споменатата директива (вж. Решение по дело Henke, посочено по-горе, точка 14, Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, точка 31 и Решение по дело Mayeur, посочено по-горе, точка 33).

56 Съдът по-специално приема, че създаването на междуобщинско обединение и това, че то поема определени компетенции на включените в него общини, представляват преустройство в начина на упражняване на публични правомощия и следователно не биха могли да попадат под действието на Директива 77/187 (вж. Решение по дело Henke, посочено по-горе, точки 16 и 17), като едновременно с това в други случаи постановява, че прехвърлянето на персонал, който упражнява икономически по естеството си дейности в рамките на публичен административен орган, попада под действието на тази директива (вж. по-специално Решение по дело Hidalgo и др., посочено по-горе, точка 24 и Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, точка 32).

57 Няма никакво основание тази съдебна практика да се развие в смисъл, че публични служители, ползващи се в качеството си на трудещи се от закрила по силата на националното право, за които се прилага прехвърляне към нов работодател в рамките на публичната администрация, не следва да се ползват от

благоприятните последици на закрилата по Директива 77/187 единствено поради това че прехвърлянето е част от преобразуването на посочената администрация.

58 В тази връзка е важно да се вземе предвид, че ако се приеме подобно тълкуване, съответният публичен орган би могъл да изведе всяко прехвърляне, наложено на такива работници и служители, от приложното поле на Директива 77/187, позовавайки се единствено на факта, че прехвърлянето се включва в преустройството на персонала. По този начин би възникнал риск големи категории работници и служители, които упражняват икономически дейности по смисъла на практиката на Съда, да бъдат лишени от закрилата, предвидена в тази директива. Такъв резултат би бил трудно съвместим както с текста на член 2 от нея, съгласно който прехвърлителят и приобретателят могат да бъдат физическо или юридическо лице с качеството работодател, така и с необходимостта предвид преследваната от тази директива цел за осигуряване на социална закрила от стриктно тълкуване на изключенията от нейното прилагане (вж. по отношение на Директива 2001/23 Решение от 11 юни 2009 г. по дело Комисия/Италия, C-561/07, Сборник, стр. I-4959, точка 30 и цитираната съдебна практика).

59 Накрая следва да се подчертае, че прилагането на правилата, установени с Директива 77/187, в случаи като този по главното производство не засяга правото на държавите членки да рационализират своите публични администрации. Приложимостта на тази директива има за последица единствено да попречи на поставянето на прехвърлените работници и служители поради самото прехвърляне в по-малко благоприятно положение, отколкото се се намирали преди това. Както многократно е постановявал Съдът и както впрочем е видно от член 4 от Директива 77/187, тя не лишава държавите членки от възможността да позволят на работодателите да изменят трудовите правоотношения в неблагоприятна насока, и по-специално във връзка със защитата срещу уволнение и с условията на възнаграждение. Споменатата директива забранява единствено тези промени да настъпват по повод и във връзка с прехвърлянето (в този смисъл вж. по-специално Решение от 10 февруари 1988 г. по дело Foreningen af Arbejdsledere i Danmark, известно като „Daddy's Dance Hall", 324/86, Recueil, стр. 739, точка 17, Решение от 12 ноември 1992 г. по дело Watson Rask и Christensen, C-209/91, Recueil, стр. I-5755, точка 28 и Решение по дело Collino и Chiappero, точка 52).

По наличието на „прехвърляне“ „в резултат на договорно прехвърляне или сливане“ по смисъла на Директива 77/187

60 За да се определи дали е налице „прехвърляне“ на предприятието по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 77/187, определящ критерий е дали въпросният субект запазва своята идентичност, след като е бил поет от новия работодател (вж. по-специално Решение от 18 март 1986 г. по дело Spijkers, 24/85, Recueil, стр. 1119, точки 11 и 12 и Решение по дело UGT-FSP, посочено по-горе, точка 22).

61 Ако този субект функционира без значителни активи, поддържането на идентичността му след сделката, на която е предмет, не може да зависи от прехвърлянето на такива активи (Решение по дело Hernández Vidal и др., посочено по-горе, точка 31, Решение по дело Hidalgo и др., посочено по-горе, точка 31 и Решение по дело UGT-FSP, посочено по-горе, точка 28).

62 В тази хипотеза, която, както бе установено в точка 50 от настоящото решение, е релевантната с оглед на спора по главното производство, разглежданата група работници и служители запазва своята идентичност, когато новият работодател продължава дейностите и като бройка и компетенции поема основна част от споменатите работници и служители (вж. Решение по дело Hernández Vidal и др., посочено по-горе, точка 32 и Решение по дело UGT-FSP, посочено по-горе, точка 29).

63 Във връзка с израза „в резултат на договорно прехвърляне или сливане“, съдържащ се и в член 1, параграф 1 от Директива 77/187, следва да се напомни, че както поради различия между езиковите редакции на директивата, така и поради разлики между националните законодателства относно понятието, за които тези законодателства се отнасят, Съдът го тълкува гъвкаво до степен, че да може да отговори на целта на директивата за защита на заетите лица в случай на промяна на работодателя им (Решение от 19 май 1992 г. по дело Redmond Stichting, C-29/91, Recueil, стр. I-3189, точки 10 и 11, Решение от 7 март 1996 г. по дело Merckx и Neuhuys, C-171/94 и C-172/94, Recueil, стр. I-1253, точка 28 и Решение по дело Jouini и др., посочено по-горе, точка 24). В този смисъл той е постановявал, че обстоятелството, че прехвърлянето е резултат от едностранни решения на публичноправните органи, а не от съгласуване на волеизявления, не изключва прилагането на посочената директива (вж. по-специално Решение

по дело Redmond Stichting, посочено по-горе, точки 15—17, Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, точка 34 и Решение по дело UGT-FSP, посочено по-горе, точка 25).

64 Въпреки че не поставя под въпрос нито съдебната практика, припомнена в точки 60—63 от настоящото решение, нито обстоятелството, че разглежданата по главното производство прехвърлителна сделка се основава на Закон № 124/99 и следователно е резултат от едностранно решение на публичните органи, италианското правителство отбелязва, че в настоящия случай поемането на съответния персонал от италианската държава е било само факултативно, при положение че членовете на този персонал са имали избор да запазят назначението си в местните органи, към които се числят. При това положение нямало прехвърляне по смисъла на Директива 77/187.

65 Това становище на италианското правителство обаче почива на фактическа предпоставка, противоречаща както на акта за запитване, така и на самия Закон № 124/99. По-специално от член 8, параграф 2 от последния е видно, че единствено членовете на персонала АТП, за чиято квалификация и профил липсва съответствие в службите на приобретателя, са имали възможност да направят избор за запазване на назначението си при своя първоначален работодател. От това правило, както и от текста на останалите разпоредби на посочения член 8 следва, че прехвърлянето се е прилагало изцяло и по принцип за персонала АТП на местните органи, нает в училищата.

66 С оглед на всички гореизложени доводи, на първия въпрос следва да се отговори, че поемането от публичен орган на държава членка на персонала, нает от друг публичен орган и натоварен с предоставянето в училищата на спомагателни услуги, включващи по-специално функции по поддръжка и административно подпомагане, представлява прехвърляне на предприятие, попадащо под действието на Директива 77/187, когато посоченият персонал се състои от организирано групиране на служители, ползващи се със закрила като трудещи се по силата на вътрешното право на тази държава членка.

По втория и третия въпрос

67 С втория и третия си въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска да установи основно дали член 3 от Директива 77/187 трябва да се тълкува в смисъл, че при изчисляване на възнаграждението на прехвърлените по смисъла на тази директива работници и служители приобретателят трябва да отчете прослуженото от тях време при прехвърлителя.

68 В тази връзка предварително трябва да се изследва относимостта за случай като разглеждания по главното производство на Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, в което Съдът се произнася по въпрос, свързан с признаването на прослужено време в случай на прехвърляне на предприятие, и на което се позовават както ищцата в главното производство, така и италианското правителство в становището си, внесено в Съда.

69 В това решение е постановено, че макар само по себе си прослуженото при прехвърлителя време да не представлява право, което прехвърлените работници и служители да могат да противопоставят на приобретателя, това не променя факта, че при необходимост то се използва за определяне на някои имуществени права на работниците и служителите, като при това положение посочените права трябва по принцип да се гарантират от приобретателя по същия начин, както при прехвърлителя (вж. Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, точка 50).

70 Въпреки че напомня, че приобретателят може извън хипотезата на прехвърляне на предприятие и доколкото националното право му позволява това, да измени условията на възнаграждение в неблагоприятна за работниците и служителите насока, Съдът постановява, че член 3, параграф 1 от Директива 77/187 трябва да се тълкува в смисъл, че при изчисляване на имуществени права приобретателят се задължава да отчете всички прослужени години на прехвърления персонал, доколкото това задължение е резултат от трудовото правоотношение между този персонал и прехвърлителя и е в съответствие с условията и реда, договорени в рамките на това правоотношение (Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, точки 51 и 52).

71 Безспорно е обаче, че по делото между г-жа Scattolon и Министерството правата и задълженията на прехвърления персонал и на прехвърлителя се съдържат в колективен трудов договор, а именно в CCNL за персонала на местните органи, вместо който след 1 януари 2000 г. — датата на прехвърлянето, се прилага действащият за приобретателя колективен трудов договор, а именно CCNL в училищния сектор. Поради това, за разлика от хипотезата, разглеждана в Решение по дело Collino и Chiappero, посочено по-горе, поисканото тълкуване на Директива 77/187 не би могло да се отнася единствено до член 3, параграф 1 от нея, а както отбелязва генералният адвокат в точка 75 от своето заключение, трябва да отчита и параграф 2 от същия член, който се отнася по-специално до хипотезата, в която спира да се прилага действащият при прехвърлителя колективен трудов договор и започва да се прилага този, който е в сила при приобретателя.

72 Съгласно член 3, параграф 2, първа алинея приобретателят продължава да спазва условията на всеки колективен трудов договор по същия начин, както те са били приложими към прехвърлителя по силата на този колективен трудов договор, до датата на прекратяване или изтичане на срока на колективния трудов договор или до датата на влизане в сила или на прилагане на друг колективен трудов договор. Втората алинея от същата разпоредба добавя, че държавите членки могат да ограничат периода на спазване на условията на труд с уговорката, че периодът не може да бъде по-кратък от една година.

73 Както Съдът вече е уточнил, правилото, предвидено в член 3, параграф 2, втора алинея от Директива 77/187, не би могло да лиши от съдържание първата алинея на същия параграф. Следователно тази втора алинея не е пречка условията на труд, установени с колективния трудов договор, който се прилага за съответния персонал преди прехвърлянето, да престанат да се прилагат, преди да е изтекла една година след прехвърлянето, а дори и незабавно на датата, на която то настъпва, при наличие на някое от положенията, посочени в първата алинея на същия параграф, а именно прекратяването или изтичането на срока на споменатия колективен трудов договор, или влизането в сила, или прилагането на друг колективен трудов договор (вж. Решение от 9 март 2006 г. по дело Werhof, C-499/04, Recueil, стр. I-2397, точка 30, както и по отношение на член 3, параграф 3 от Директива 2001/23 Решение от 27 ноември 2008 г. по дело Juuri, C-396/07, Сборник, стр. I-8883, точка 34).

74 Следователно правилото, предвидено в член 3, параграф 2, първа алинея от Директива 77/187, съгласно което „приобретателят продължава да спазва условията на всеки колективен трудов договор по същия начин, както те са били приложими към прехвърлителя по силата на този колективен трудов договор, до датата [...] на прилагане на друг колективен трудов договор", трябва да се разбира в смисъл, че от датата на прехвърляне приобретателят има право да избере да прилага условията на труд, предвидени в действащия при него колективен трудов договор, включително във връзка с възнаграждението.

75 Макар от изложеното да следва, че Директива 77/187 оставя свобода на действие, позволяваща на приобретателя и останалите договарящи страни да устроят включването на прехвърлените работници и служители от гледна точка на заплащането, по такъв начин че то да е надлежно съобразено със съответните обстоятелства, характеризиращи това прехвърляне, това не означава, че избраните ред и условия трябва да са в съответствие с целта на споменатата директива. Както Съдът многократно е постановявал, тази цел се изразява основно в това да не се допуска съответните работници, за които е било приложено прехвърляне, да бъдат поставени в по-малко благоприятно положение единствено поради извършеното прехвърляне (Решение от 26 май 2005 г. по дело Celtec, C-478/03, Recueil, стр. I-4389, точка 26 и цитираната съдебна практика, както и по отношение на Директива 2001/23 Определение от 15 септември 2010 г. по дело Briot, C-386/09, точка 26).

76 Прилагането на възможността за незабавно заменяне на условията, от които прехвърлените работници са се ползвали по силата на колективния трудов договор, действащ при прехвърлителя, с предвидените в колективния трудов договор, действащ при приобретателя, следователно не би могло да цели или да води до налагане на тези работници и служители на по-малко благоприятни като цяло условия от приложимите преди прехвърлянето. В противен случай осъществяването на преследваната от Директива 77/187 цел лесно би могло да се постави под съмнение във всеки уреден от колективни трудови договори сектор и това би накърнило полезното действие на директивата.

77 За сметка на това не би могло да има надлежно позоваване на Директива 77/187 с цел подобряване на условията на възнаграждение или други условия на труд по повод на прехвърляне на предприятие. В допълнение, както отбелязва

генералният адвокат в точка 94 от своето заключение, тази директива допуска известни различия в заплащането между прехвърлените работници и служители и тези, които към момента на прехвърлянето вече са били наети от приобретателя. Макар при разглеждане на правомерността на подобни различия да е възможно релевантни да се окажат други правни актове и принципи, споменатата директива сама по себе си цели единствено да избегне поставянето в неблагоприятно положение единствено поради прехвърлянето към друг работодател на работниците и служителите в сравнение с положението, от което те са се ползвали преди това.

78 В настоящия случай е безспорно, че актовете за прилагане на член 8, параграф 2 от Закон № 124/99 определят реда и условията за прехвърлянето на персонала АТП на местните органи в службите на Министерството, по такъв начин че действащият в последното колективен трудов договор, а именно CCNL в училищния сектор, да бъде приложим за прехвърлените служители от датата на прехвърлянето, без обаче те да получат равнището на заплащане, съответстващо на прослуженото от тях време при прехвърлителя.

79 Обстоятелството, че вместо да признае изцяло наличието на това прослужено време, Министерството изчислява за всеки прехвърлен работник и служител „фиктивно“ прослужено време, играе определяща роля при установяване на условията на възнаграждение, приложими впоследствие за прехвърления персонал. Действително съгласно CCNL в училищния сектор равнището и постепенното нарастване на заплащането зависят до голяма степен от прослуженото време, изчислено и признато от Министерството.

80 Също е безспорно, че функциите, изпълнявани от персонала АТП на местните органи преди прехвърлянето в обществените училища, са сходни, ако не и идентични с упражняваните от персонала АТП, нает от Министерството. Следователно прослуженото време при прехвърлителя от прехвърлен член на персонала е можело да се квалифицира като равностойно с това на член на персонала АТП със същия профил на работа в Министерството преди прехвърлянето.

81 При тези обстоятелства, характеризиращи се с възможността чрез най-малко частично признаване на прослуженото време на прехвърлените работници и служители да се избегне значителното намаляване на заплащането им в сравнение с положението им непосредствено преди прехвърлянето, би било в противоречие с целта на Директива 77/187, припомнена и очертана в точки 75—77 от настоящото решение, да не се вземе предвид споменатото прослужено време, доколкото е необходимо за приблизителното запазване на размера на възнаграждението, получавано от споменатите работници и служители при прехвърлителя (вж. по аналогия Решение от 11 ноември 2004 г. по дело Delahaye, C-425/02, Recueil, стр. I-10823, точка 34).

82 Запитващата юрисдикция следва да провери дали при прехвърлянето заплащането на ищцата по главното производство е намаляло по такъв начин. За целта тази юрисдикция следва да разгледа по-специално довода на Министерството, че изчислението, определено в точка 79 от настоящото решение, може да гарантира, че няма единствено поради прехвърлянето съответният персонал АТП да бъде поставен в положение, което като цяло е неблагоприятно спрямо неговото положение непосредствено преди прехвърлянето.

83 С оглед на изложеното следва на втория и третия въпрос да се отговори, че когато прехвърляне по смисъла на Директива 77/187 води до незабавно прилагане по отношение на прехвърлените работници и служители на колективния трудов договор, действащ при приобретателя, и условията на възнаграждение, предвидени в него, са свързани по-специално с прослуженото време, член 3 от тази директива не допуска значително намаляване на заплащането на прехвърлените работници и служители в сравнение с положението им непосредствено преди прехвърлянето, поради това че прослуженото от тях време при прехвърлителя, равностойно на прослуженото от работници и служители, които работят при приобретателя, не се взема предвид при определяне на началното равнище на заплащането им при последния. Запитващата юрисдикция следва да провери дали при разглежданото в главното производство прехвърляне е имало такова намаляване на заплащането.

По четвъртия въпрос

84 Предвид отговора на втория и третия въпрос вече не се налага да се изследва дали разглежданата национална правна уредба, приложена спрямо ищцата в главното производство, нарушава принципите, упоменати от запитващата юрисдикция в четвъртия ѝ въпрос. Следователно не се налага отговор на този последен въпрос.

По съдебните разноски

85 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Поемането от публичен орган на държава членка на персонала, нает от друг публичен орган и натоварен с предоставянето в училищата на спомагателни услуги, включващи по-специално функции по поддръжка и административно подпомагане, представлява прехвърляне на предприятие, попадащо под действието на Директива 77/187/ЕИО на Съвета от 14 февруари 1977 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от стопански дейности, когато посоченият персонал се състои от организирано групиране на служители, ползващи се

със закрила като трудещи се по силата на вътрешното право на тази държава членка.

2) Когато прехвърляне по смисъла на Директива 77/187 води до незабавно прилагане по отношение на прехвърлените работници и служители на колективния трудов договор, действащ при приобретателя, и условията на възнаграждение, предвидени в него, са свързани по-специално с прослуженото време, член 3 от тази директива не допуска значително намаляване на заплащането на прехвърлените работници и служители в сравнение с положението им непосредствено преди прехвърлянето, поради това че прослуженото от тях време при прехвърлителя, равностойно на прослуженото от работници и служители, които работят при приобретателя, не се взема предвид при определяне на началното равнище на заплащането им при последния. Запитващата юрисдикция следва да провери дали при разглежданото в главното производство прехвърляне е имало такова намаляване на заплащането.

Подписи